

Ismail Uyaroğlu'nu gençliğinde tanıdım. Kahramanmaraş'ta yedek subaylığı yaparken o da bir okulda öğretmendi. Arada karşılaştığımız olurdu. Süs balığı gibi birden rengini belli edenlerden değildi. Şiir yazdığını biliyordum ama o güne dek tek şiirini bile okumamıştım. Yedek subaylık dönemi sona erince kısa süre Kahramanmaraş Kız İlköğretmen Okulu'nda öğretmenlik yapmış, sonra da Ankara'ya atanmıştım.

Ismail Uyaroğlu

Uyaroğlu adı belleğime kazınmış olmalıydı ki, dergilerde yayımlanan şiirlerini okumadan geçemiyordum. Şiirde atak bir hali vardı. Genel bir yazıda adını mı geçirmiştim, ona yönelik bir deneme mi yazmıştım, anımsamıyorum. Şiir tarihinde "dev" şiir kitapları arasında anılacak 685 şiirin yer aldığı 686 sayfalık *Kedileri Severken Ağlayınız* (Yapı Kredi Yayınları, İstanbul 2019) adlı kitabını bana da gönderme inceliği gösterdi.

Şiir sarrafları

Cahit Külebi, Nurullah Ataç'a

adadığı şiirinde Ataç'ın şiirden bostancının karpuzdan anladığı gibi anladığını dile getirir. Şair, şiir sarrafıdır; kısacık bir dizeye bir göz atmaya görsün, onun sahte mi, katıksız cevher mi olduğunu anlayıverir. Uyaroğlu, kitabının arka kapağına **Melih Cevdet Anday, Behçet Necatigil, Cemal Süreya** gibi şiir sarraflarının kendi şiiriyle ilgili sözlerini eklemiştir.

Yakından tanıdığım o üç şairin, şiirden öyle uluorta söz ettiklerini sanmıyorum. Uyaroğlu'nun şiirleri üzerine görüş bildirmeleri onun bu alandaki düzeyini gösterir. Anday, şiirlerini sevdiğini söylüyor. Behçet Necatigil, onun şiirini üst çizgilerde buluyor. Cemal Süreya ise alanı daha da genişleterek "*Ismail Uyaroğlu, şiiri gerçekten özümlemiş bir arkadaş. Süzme diyebileceğimiz bir anlatımı var*" yargısında bulunarak onu "ayrıntının şairi"

adnan.binyazar@cumhuriyet.com.tr
binyazar@gmail.com

Kedileri severken ağlayınız

Ayna

sayıyor.

Kitabın arka kapağında ustaların yorumlarını okuyanlar, Anday'ın, şiirleri neden sevdiğini, Necatigil'in, Uyaroğlu'nun şiirini neden "üst çizgi" de bulduğunu değerlendirmeli,

Cemal Süreya'nın "özümleme, ayrıntı, süzme anlatım" kavramları üzerinde kılı kırk yararcasına durmalıdır.

Şiir bayrağı

Arka kapağında benden yapılan alıntıda, "*Uyaroğlu, iyi ustaların elinden bayrağı almayı bilmiştir*" diyorum. Onun şiirleri üzerine geniş oylumlu bir deneme yazmayı düşündüğüm şu günlerde, "*ustaların elinden bayrak alma*" kavramına açıklık getirmeliyim. Şiir elbette bir bayrak yarışı değildir. Şairi başka bir şairin sürdürdüğünü savunmak da saçmadır.

Yuvasını kendi kuran kuş gibidir şair, yuvada tektir. Nasıl **Shakes-**

peare gibi bir tragedya yazarı, **Montaigne** gibi bir denemeci, **Dostoyevski** gibi romancı, **Nâzım Hikmet** gibi şair yetişmemişse; halk deyişlerinden Divan ustalarına, **Yahya Kemal Beyatlı**'dan **Ahmet Hamdi Tanpınar**'a, Cahit Külebi'den Behçet Necatigil'e, Cemal Süreya'dan **Refik Durbaş**'a yeni yetişenler başka birine benzememiş, şiir dünyalarının yaratıcısı olmuştur.

Kendini şiirle yaratan her şairin sözcüklere yüklediği derinlik, duygular da titreşim yaratan tını kendine özgüdür. Şair ilk şiiriyle şairdir; ondan sonrakilere de, **Yunus Emre**'nin, "*Ete kemiğe büründüm, Yunus diye göründüm*" dediği gibi ilk duyumsamalardan beslenerek geliştirir şiirini. Uyaroğlu'nun "*ustaların elinden bayrağı aldığı*" yorumunu, onu kendi şiirini yazan şairlerden saydığım için yapmış olabilirim...

Uyaroğlu'nun *Kedileri Severken Ağlayınız*'da topladığı şiirler, iyi şairlerden sayılmasının kanıtıdır. Çok kişi Sivas katliamı üzerine şiir yazdı. Kitabın 574. sayfasındaki "*Utanç Ağıtı*"nı okuduğumda bu yargımda yanılmadığıma sevindim.